

NADINE SWAGERMAN

Een *
* ongelooflijke
kerst *

kluitman

Eerder verschenen bij Kluitman van dezelfde auteur

*Eén waarheid
Maar ik ben jou niet
Aan de andere kant van geluk
Wat we niet zeggen
De helft van mij*

Wat is een kerstboek zonder playlist?

Beluister via deze Spotify-code alle liedjes die je in dit boek tegenkomt.

Nur 284-285 / W102401

Bisac YAF031000 / YAF052040 / YAF025000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIV Tekst: Nadine Swagerman

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

© Auteursfoto: Willemijn Wahl

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

nadineswagerman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

*Voor iedereen die zichzelf niet kan of mag zijn.
En voor hen die hebben moeten vechten
om dat wel te kunnen.*

*'I believe that the privilege of a lifetime
is being who you are, truly being who you are.'*
Viola Davis

1.

Over twee dagen is het zover: dan verandert huize Bosma in de hel die het altijd is in december. Mijn moeder zou me iets aandoen om die vergelijking, wat precies de reden is dat ik die gebruik. Ik staar naar mijn laptop. Naar Hanna van Vliet, die liefdevol naar Jouman Fattal kijkt, en net als ze op het punt staan om te zoenen, klap ik de laptop hard dicht.

Lucy, onze zwarte labrador, die al vijf jaar mijn beste vriendin is, tilt geschrokken haar kop op.

‘Sorry, Luus.’ Met een zucht laat ik me naast haar op het bed vallen en probeer het lege, onbestemde gevoel in mijn maag te negeren. Een gevoel dat mijn lijf al zo lang vult, dat je zou denken dat ik eraan gewend ben. Maar dat is niet zo.

Mijn hoofd stroomt vol met herinneringen, met haar gezicht, met twee stemmen die elkaar tegenspreken en die me de afgelopen maanden tot waanzin hebben gedreven.

Het is twee maanden geleden. Laat het los.

Maar ze was alles voor je. Natuurlijk kun je het niet los...

Het geluid van de deurbel – nu nog een gewone dingdong maar straks een vreselijk kerstdeuntje – schalt door mijn gedachten. Mijn ogen schieten naar de klok boven mijn slaapkamerdeur. De enige waar straks geen lelijke krans omheen zal hangen.

Shit.

Ietwat onhandig rol ik van het bed en trek mijn schoenen aan. Dan gris ik een vest van de bureaustoel en storm mijn kamer uit.

‘Hoe is het met je ouders?’ hoor ik mijn moeder beneden in de hal vragen.

‘Goed, hoor,’ antwoordt Raffaele.

‘En met jou?’ Er klinkt zo veel medelijden in mijn moeders stem dat ik er iets van in elkaar krimp.

‘Ook goed,’ hoor ik Raffaele zeggen.

‘We hebben voor jullie gebeden.’

‘Dank je.’

‘Het is fijn om afleiding te zoeken,’ zegt mijn moeder dan. Volgens haar is dat het medicijn tegen álles, dus ook tegen verdriet om dode oma’s.

Ik snuif en loop de trap af. Lucy volgt me op de voet.

‘Misschien kun je komen helpen tijdens het benefiet,’ vervolgt mijn moeder. ‘Samen met Noëlle. Het is voor haar ook goed om eens van haar kamer af te...’

‘En wat als Noëlle daar helemaal geen zin in heeft?’ onderbreek ik haar. ‘Sorry,’ zeg ik tegen mijn beste vriend. ‘Ik had niet door dat het al zo laat was.’

‘Geen probleem.’ Hij legt zijn hand even boven op zijn bruine krullen. Lucy loopt kwispelend op hem af en laat zich tussen haar oren kriebelen.

‘Ik heb je al opgegeven,’ zegt mijn moeder tegen mij.

‘Wát heb je gedaan?’ reageer ik vol ongelooft.

‘Ik heb je al opgegeven,’ herhaalt ze zo kalm dat ik alleen nog maar kwader word. ‘Dus je gaat.’

De blik in haar ogen vertelt me dat er geen discussie mogelijk is. Mevrouw Bosma heeft besloten dat ik moet gaan, dus dat is wat het is. Dat is hoe het hier werkt. Je doet wat je gezegd wordt. Punt uit. Ik schud kwaad mijn hoofd. ‘Laten we gaan,’ zeg ik tegen Raffaele. Ik trek mijn jas van de kapstok en geef Lucy een aai over haar kop.

Hij knikt. Hij haat het als mijn moeder en ik kibbelen. Bij hem thuis gebeurt dit niet. Zijn moeder is geen dictator die de baas denkt te zijn over iedereen die onder hetzelfde dak woont als zij.

‘Hoe laat ben je thuis?’ vraagt mijn moeder.

‘Ik zie wel,’ zeg ik snel, waarna ik achter Raffaele aan de voordeur uit stap en die vervolgens met een klap achter me dichttrek.

‘Dat was... gezellig,’ zegt Raffaele als we naar zijn auto lopen. Je zou denken dat hij wel gewend is aan hoe dingen bij ons thuis gaan. Ik bedoel, hij komt hier al vanaf zijn vierde, maar veertien jaar ervaring is blijkbaar niet genoeg.

‘Sorry,’ zeg ik. ‘Ze is ZO irritant. Hoezo geeft ze me op voor dat kutbenefiet terwijl ze weet dat ik daar niet heen wil? Die vrouw, echt...’ Gefrustreerd blaas ik mijn adem uit.

‘Ik ga wel met je mee.’

‘Ben je gek of zo?’ Ik trek het portier van zijn auto open. ‘Waarom zou je dat doen?’

‘Omdat je mijn beste vriendin bent. En omdat mijn vader me dat gevraagd heeft,’ voegt hij er zachter aan toe. Zijn mondhoeken trekken iets omhoog.

‘En je zei ja?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Ja.’

We gaan in de auto zitten. Als hij de motor start, duurt het even

voordat die aanslaat. ‘Mijn moeder zou je zo graag adopteren...’ zeg ik. ‘Ze droomt van een kind dat alles doet wat ze zegt.’

‘Iedereen droomt van een kind als ik.’

‘Ik geloof dat ik net een beetje heb overgegeven.’

Raffaele geeft me een mep tegen mijn been. ‘Wat was je eigenlijk aan het doen waardoor je was vergeten dat ik je kwam ophalen?’

‘Niets.’

‘Bullshit.’

Zuchtend kijk ik uit het raam. Pas als we de straat uit rijden en ik zeker weet dat mijn ouders me niet meer kunnen horen, zeg ik: ‘Ik keek ANNE+.’

‘Nel...’ Raffaele kijkt kort opzij met een blik die zegt dat ik iets stoms heb gedaan. ‘Waarom doe je dat? Dat maakt het...’

‘Ik weet het,’ kap ik hem af. Een serie kijken die me aan haar doet denken, omdat we er samen naar keken, is misschien ook niet zo handig. ‘Ik weet dat ik het niet zou moeten doen... Maar ik...’ De knoop in mijn maag, die daar zo’n beetje chronisch zit, wordt strakker aangetrokken. ‘Ik mis haar. Nog steeds. Hoe zielig dat ook is. En weet je wat kut is? Dat niemand weet hoe ik me voel, omdat niemand weet dat ze bestond. En al helemaal niet wat ze voor me betekende...’ Dat het ergens ook voelt alsof ik niet mag rouwen om iemand die ik alleen online kende, maakt het niet beter. Ik was verliefd op haar, al had ik haar nooit in het echt ontmoet. En zij brak mijn hart, al had ze dat nooit horen kloppen.

Raffaele legt zijn hand op mijn arm. ‘Ik snap het.’

Hij is de enige die het kán snappen. Niemand anders weet dat Maryam er was. Wát ze was. Wat ik ben. Niemand weet dat de versie van Noëlle die zij kennen een valse is. Een die doet alsof. De enige

die mij écht kent is Raffaele. En het is fijn dat ik bij hem volledig mezelf kan zijn, maar ook heel... eenzaam dat dat op andere plekken niet kan.

‘Ik weet hoe leuk je haar vond en hoe ongenadig hard zij je hart brak. En daarom wens ik haar eeuwige jeuk toe,’ zegt hij.

Ik grinnik, voel me lichter nu ik bij hem ben. ‘Dank je.’

Hij grijnst. ‘Ik wil even iets belangrijks met je bespreken...’

‘Oké...’ Ik heb geen idee wat.

‘Aangezien ik je steun bij dat benefiet, moet je me beloven dat we straks voor de winst gaan.’

Ik staar naar de weg voor ons. ‘Dat is goed.’

‘Dus geen ballen in de goot vanavond.’

‘Deal. Als de bumpers erin mogen.’

Raffaele schiet in de lach. ‘Waarom dacht ik dat het een goed idee was om met jou te paren?’

‘Ieuw...’ Ik kijk hem verbolgen aan.

‘Trut.’ Opnieuw krijg ik een mep tegen mijn bovenbeen. ‘Ik bedoelde niets meer dan dat ik geen bowlduo met jou had moeten vormen.’

‘En het heeft je zeshonderdvijfendertig keer verliezen gekost om daarachter te komen?’

‘Ik zal eerlijk zijn... Ik doe het een beetje uit medelijden, omdat niemand anders...’

Nu ben ik degene die hem een mep verkoopt.

Hij lacht. ‘Probeer vanavond op zijn minst één pin om te gooien.’

‘Je weet dat ik dat nu zeker niét ga proberen, hè?’

‘Yep.’ Hij kijkt me aan. ‘Daarom zeg ik het. Winnen gaan we toch niet, dus dan maar het beste zijn in verliezen.’

‘Want niets is belangrijker dan ergens de beste in zijn?’ Als iemand graag ergens in uitblinkt, is het Raffaele wel. En de enige reden dat hij en ik een bowlingpaar zijn, is omdat hij net zo rampzalig speelt als ik. Misschien zelfs nog slechter. Al zal hij dat nooit toegeven.

‘Precies. En als wij iets kunnen...’

‘Dan is het keihard verliezen.’

2.

Zodra ik mijn voeten in een paar bowlingschoenen heb gestopt, en me voor de duizendste keer verbaas over hoe ongemakkelijk die dingen zitten, sta ik op en zwaai ik een aantal keer met mijn armen, alsof ik me voorbereid op het neerzetten van een meesterprestatie. Bij baan tien zie ik Loïs en Omar al klaarstaan.

‘Wedden voor een portie kaastengels dat Loïs vandaag... drie keer lacht om iets wat Omar zegt, ook als het niet grappig is,’ zeg ik.

‘Vier keer. En als ik win, mag je niet mee-eten.’

‘Wát?’

Raffaele lacht. ‘Je kijkt me aan alsof ik zei dat je voortaan alleen nog maar hoge hakken mag dragen.’

Ook ik moet nu lachen. ‘Dat zou pas echt het einde van de wereld zijn.’

‘I know. Moeten toekijken hoe jij op die dingen liep, was traumatisch.’

Ik stomp hem tegen zijn bovenarm en zie mezelf in gedachten voor me, wankelend als een pasgeboren giraf op de pumps die ik gekocht had omdat andere meiden die ook droegen. Ik hoopte dat ik er meisjesachtiger door zou lijken. Iets wat jammerlijk mislukte. ‘Je bent een lul.’

Hij grijnst. ‘Kom, door jou zijn we weer eens te laat.’

Ik loop achter Raffaele aan en lees de witte letters achter op zijn donkerrode T-shirt: *B-team*. Ik draag eenzelfde shirt, want dat is wat duo's doen. Raffaele heeft onze teamnaam verzonnen. De B staat voor Bosma, Bertelli en Belabberd.

De bowling ruikt naar frituurvet en bier. In de vloerbedekking zit nog steeds een muffe nicotinelucht gevangen, al mag er al jaren niet meer binnen gerookt worden. Alles aan deze plek is oud. Ouder dan wij. Misschien zelfs ouder dan onze ouders. Toch houd ik ervan om hier te zijn. Wat maar goed is ook, want ik werk hier drie dagen in de week, terwijl ik probeer uit te zoeken wat ik met mijn leven wil.

De meeste banen zijn bezet. We lopen langs gezinnen, stelletjes die op dubbeldate zijn, groepjes mannen die het spel te serieus nemen en verjaardagspartijtjes van basisschoolkinderen, tot we bij onze vrienden aankomen. Vrienden die we een stuk minder zien sinds we van de middelbare school af zijn, maar met wie we hier één keer per maand op vrijdag samenkomen. Vandaag is de laatste keer van het jaar, de grote finale.

'Raffie,' zegt Omar enthousiast. Hij geeft Raffaele een hand en omhelst hem. Raff haat het als mensen hem 'Raffie' noemen, al zegt hij er nooit iets van omdat ze het volgens hem 'goed bedoelen'. Dat is geen excuus, maar hij wil er geen probleem van maken, dus doe ik het ook niet. 'Gaat het een beetje, vriend?' vraagt Omar. Het is voor het eerst dat we elkaar zien sinds Raffaeles oma twee weken terug is overleden.

Raffaele haalt zijn schouders op. 'Ja hoor, gaat wel.'

Eerder deze week zei hij tegen me dat hij verdrietig is en haar mist, maar dat hij ergens ook opluchting voelt. Zijn oma was al jaren

ziek, en hij vond het vreselijk om steeds opnieuw afscheid te nemen, niet wetend of ze er de volgende dag nog zou zijn.

‘Hé,’ zegt Loïs tegen mij, nadat ze Raffaele een knuffel heeft gegeven. Ze bindt haar platinablonde haar in een staart. Haar ogen staan droevig.

‘Hé, gaat het wel goed?’

Ze bijt kort op haar onderlip en zegt dan zacht: ‘Omar is aan het daten met een meisje van zijn werk.’

Shit, daar gaan mijn kaastengels. ‘O,’ zeg ik. Ik doe mijn best om mijn teleurstelling te verbergen. ‘Wat kut.’ Loïs heeft al jaren een crush op Omar. En ik weet vrij zeker dat hij dat weet, maar haar niet zo ziet. Hoe lullig dat ook voor haar is.

Loïs haalt licht haar schouders op, haar mondhoecken trekken iets naar beneden. ‘Voor hem tien anderen.’

‘Zeker,’ bevestig ik, hoewel ze dat alleen maar zegt om zichzelf te troosten.

‘Ben jij al op date geweest met Insta-boy?’ vraagt ze. Een schok schiet door mijn lijf. ‘Of spreek je die niet meer?’

Ik had een tijd terug gezegd dat ik via Instagram contact had met een jongen (in plaats van met Maryam), omdat ze maar bleef vragen of ik al een oogje op iemand had. Gek werd ik ervan. ‘Hij heeft me geghost,’ zeg ik.

‘Serieus? Wat een lul!’

Dat is ze zeker.

‘Goed,’ zegt Omar. Hij grijnst naar Raffaele. ‘Klaar om ingemaakt te worden?’

Raffaele lacht. ‘Altijd.’

3.

Het is geen verrassing dat Raffaele en ik met ongeveer acht miljoen punten achterstaan. Wat wel een verrassing is, is dat Lois beter speelt dan ooit.

‘Yes!’ roep ik als ze weer een strike gooit.

‘Juich je nou voor de tegenpartij?’ vraagt Raffaele lachend.

‘Ja, daar valt tenminste nog iets te juichen,’ grinnik ik. ‘Ga jij eten halen?’

Hij knikt.

‘Ik loop met je mee.’

Het is nog drukker in het bowlingcentrum dan toen we net aankwamen. Alle banen zijn inmiddels bezet en de zaal met biljarttafels is zo goed als vol. Ook aan de bar is er geen kruk meer vrij. Door de slecht verlichte ruimte dreunt een Nederlandstalig nummer. Harry – de eigenaar van de bowling, met een vreselijke muzieksmaak, én mijn baas op maandag, dinsdag en donderdag – staat met rode wangen achter de bar. Zoals elke vrijdag is het zo druk dat hij het nauwelijks kan bijhouden.

‘Dit gaat waarschijnlijk wel even duren,’ zeg ik tegen Raffaele. ‘Ik zie je zo.’ Voordat hij kan reageren, loop ik naar de toiletten.

‘Wat voor saus wil je?’ roept hij me achterna.

Ik draai me om en zeg hard: ‘Stomme vraag, Raffie.’

Raffaele kijkt me met open mond aan. ‘Kreng.’

‘Je moeder.’

Hij steekt zijn middelvinger naar me op.

‘Ik van jou!’ Lachend draai ik me om en voel dan hoe iemand tegen me opbotst. De warmte van een lijf, een plens koude vloeistof in mijn nek en dan een doffe dreun. Geschrokken kijk ik naar het meisje op de grond. Naar de natte vlek op mijn shirt. Weer naar het meisje. Ze kijkt me aan. In haar bijna zwarte ogen een mix van schrik en woede.

‘O, shit,’ zeg ik. Ik steek mijn hand naar haar uit. ‘Gaat het?’

Zonder mijn hand aan te nemen staat ze op. ‘Kun je niet uitkijken?’ zegt ze kwaad. Rode vlekken verschijnen op haar lichtbruine huid. Ook haar shirt is nat. Net als een deel van haar zwarte, steile haar.

‘Sórry?’ reageer ik verontwaardigd. ‘Kun jij niet uitkijken?’

‘Jij zet ineens een stap opzij!’ zegt ze, harder nu. Ze maakt hetzelfde gebaar als mijn vader als hij in de auto zit en een andere weggebruiker iets doms doet.

‘Ik draaide me gewoon om,’ zeg ik geïrriteerd. ‘Jij liep tegen mij aan!’ Ook ik maak nu zo’n gebaar.

‘Je stapte opzij! Ik was net om je heen aan het lopen omdat je hier als een of andere idioot stond te schreeuwen. Als je ook maar een seconde had bedacht dat er nog andere mensen bestaan voordat je zomaar ineens een stap opzij zet, was er nu niets aan de hand.’

Mijn wangen worden warm. Mensen kijken naar ons. ‘Ik...’

‘Je bent niet alleen op de fucking wereld, hè!’ Haar stem slaat over.

‘Waar heb jij last van, joh?’ zeg ik kwaad. ‘Doe effe normaal.’

‘Ik moet normaal doen?’ Ze schudt woest haar hoofd. ‘Weet je. Fuck dit.’ Ze werpt me een vernietigende blik toe en loopt dan weg.

Met stomheid geslagen kijk ik haar na. Mijn hartslag dreunt in mijn oren. Ik zoek Raffaele, om te zien of hij hier iets van heeft meegekregen, maar hij staat met zijn rug naar me toe, ingesloten tussen andere mensen die iets willen bestellen.

Ik voel aan mijn shirt. Aan mijn nek. Er kijken nog steeds mensen naar me. Snel loop ik naar de toiletten.

In de spiegel zie ik hoe rood mijn met sproetjes bezaaide gezicht is. Ik laat mijn vingers over mijn hals glijden. Mijn huid plakt. Ik ruik aan mijn vingertoppen.

Sinas.

Ik haat sinas.

Ik pak een papieren doekje uit de dispenser en maak het nat. 'Wie drinkt er nou nog sinas? Wat is ze, een kind van tien?' mompel ik, terwijl ik de frisdrank van mijn nek veeg. Een vrouw van middelbare leeftijd met blond kort haar kijkt me onderzoekend aan. Als ik terugkijk, wendt ze haar blik af. Ik pak de pluk haar die aan mijn nek vastgeplakt zit en houd hem onder de kraan. Mijn kastanjebruine haar kleurt donkerder. Ik droog de lok en mijn shirt met een nieuw papiertje en kijk in de spiegel. Mijn gezicht is bijna weer even bleek als altijd.

'Jij was lang weg,' zegt Raffaele, zodra ik naast hem aan de bar kom staan.

'Ja, ik had een... ongelukje.' Ik werp een blik op mijn shirt.

'O nee... is het... Zie je het?'

'Hoezo, "zie je het"? Het is hier helemaal nat,' zeg ik, wijzend naar de vlek op mijn shirt.

'O...' Raffaele lacht een tikje opgelaten. 'Ik dacht een ander soort ongelukje.'

‘Wat? Nee... Iemand gooide drinken over me heen.’

‘Hè, hoezo? Wie heb je nou weer boos gemaakt?’

‘Hoezo, wéér? Weet ik veel. Een of andere chick liep tegen me op en toen ging ze helemaal apeshit.’

‘Hè?’ Hij kijkt me onnozel aan. ‘Hoezo? Wat gebeurde er dan?’

‘Nadat jij je middelvinger had opgestoken en ik riep dat ik van je hield, draaide ik me om om naar de wc te gaan en toen liep er iemand tegen me op met drinken in haar hand.’

‘Ah. En je weet zeker dat het niet jouw schuld was?’

‘Wat? Nee! Hoezo is het mijn schuld dat...’

‘Een bittergarnituur en twee porties kaastengels,’ onderbreekt Sandra, de vrouw van Harry, mijn verdediging. Met een glimlach schuift ze de bestelling over de bar naar ons toe.

‘Dank je,’ zegt Raffaele. Hij geeft de mandjes met kaastengels aan mij.

‘Twee porties? Toe maar.’

‘Ja, omdat we allebei hebben verloren.’ Ook hij zag de kans op gratis kaastengels aan zich voorbijgaan toen ik fluisterde dat Omar aan het daten is. ‘My treat.’

‘Dat hoeft toch niet? Ik kan...’

‘Trakteer jij straks maar op milkshakes van Perry’s, om het leed van nóg een verlies te verzachten, want dat we gaan verliezen staat vast.’

‘Verliezen is winnen, toch?’

‘O ja.’ Hij lacht. ‘Dan drinken we er een om de overwinning te vieren.’

‘Gaan we daarheen omdat je hoopt dat Karlijn aan het werk is?’

‘Misschien.’

‘En gaat haar zien er niet voor zorgen dat je je achteraf kut voelt?’
Ik weet dat hij hoopt dat onze oud-klasgenoot hem ooit zo leuk zal vinden als hij haar, al ziet ze hem volgens mij niet eens staan.

‘Vast wel.’

‘Oké.’ Ik kijk kort opzij. ‘Maar als ze onaardig tegen je doet...’

‘Dan mag jij met drinken gaan gooien.’ Raffaele grijnst.

‘Deal.’

4.

Raffaele en ik lopen samen naar buiten. De koude lucht voelt tegelijkertijd verfrissend en kil. Omar had gevraagd of we megingen naar De Buren om iets te drinken, maar daar had niemand behalve hij zin in. ‘Tijd voor milkshakes?’ vraag ik, als we in de auto zitten.

Raffaele knikt. ‘Als je het goedvindt.’

‘Waarom zou ik dat niet goedvinden? Milkshakes... Hallo?’

Hij lacht. ‘Is er een moment waarop je die niet zou lusten?’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Eh... nee.’

‘Midden in de nacht?’

‘Prima.’

‘Als ontbijt?’

‘Ook goed.’

‘Vlak voor het hardlopen?’

‘Niet ideaal, maar sure.’

‘En je denkt niet dat je dan gaat kotsen?’

‘Waarschijnlijk wel, maar dan kan ik er twee keer van genieten.’

‘Gadverdamme, Nel. Je bent een zwijn.’

‘Zegt de man die de hele week dezelfde onderbroek draagt.’

Raffaele kijkt me met open mond aan. ‘Dat was één keer. Eén keer. Toen ik elf was.’

‘Niet minder goor.’

'Ik kon er niets aan doen!' roept hij uit.

'Je had schone onderbroeken kunnen meenemen op kamp.'

'Mijn moeder had mijn tas ingepakt.'

'Je was elf. Beetje lullig om je moeder de schuld te geven.'

'Ik...' Hij perst lachend zijn lippen op elkaar en schudt zijn hoofd.

'Je bent vreselijk.'

'Ik? Jij begon, hè?'

Raffaele zucht. 'Soms vraag ik me echt af wat ik met jou moet.'

'Volstoppen met kaastengels en milkshakes. Meer heb ik niet nodig.'

'Je bent zo'n simpele meid.'

'I know,' zeg ik, terwijl ik mijn hand op mijn borst leg en hem aankijk alsof hij zojuist zei dat ik het beste ben wat hem ooit is overkomen.

Raffaele schudt nogmaals zijn hoofd en draait het volume van de radio harder. De stem van Jay-Z rolt door de auto, eronder een beat die ervoor zorgt dat ik mijn hoofd niet stil kan houden.

'*Whatever she lacks, I'm right over her shoulder,*' rap ik.

'*When I'm off track, mami is keepin' me focused,*' doet Raffaele mee.

'*So let's lock this down like it's supposed to be, the '03 Bonnie and Clyde, Hov' and B, holla,*' schreeuwen we hard.

Ik houd van de muzieksmaak van mijn beste vriend.

Misschien nog wel meer dan van hem.

Zodra we Perry's binnenstappen, scannen Raffaeles ogen de ruimte. Als hij de reden dat we hier écht zijn niet ziet, verschijnt er teleurstelling in zijn blik. Vlak daarna een glinstering. Ze is er toch.

We gaan aan een tafeltje bij het raam zitten. Raffaele wrijft zenuwachtig in zijn handen en wipt met zijn been op en neer in een tempo waar ik nerveus van word.

‘Hou ’ns op,’ sis ik.

‘Waarmee?’

‘Met zo ongemakkelijk doen. Hier.’ Ik duw een menukaart in zijn handen. ‘Doe alsof je dit leest. En stop met dat wiebelen met je been.’

Hij glimlacht onbeholpen. ‘Sorry.’

Ook ik pak een menukaart en doe alsof ik doorneem wat erop staat, alsof ik niet allang weet waarvoor ik hier ben gekomen: een aardbeienmilkshake.

Vanuit mijn ooghoek zie ik iemand naar ons tafeltje lopen. Ik kijk niet op tot diegene bij ons staat en met haar heldere stemgeluid ‘Hoi’ zegt.

Raffaele kijkt op. Als zijn ogen die van Karlijn vinden, kleuren zijn wangen iets. ‘O, hoi,’ zegt hij, alsof hij haar hier niet verwacht had.

Karlijns mondhoeken bewegen licht omhoog. Ze heeft haar donkerblonde haar geknipt, waardoor het nu net boven haar schouders zweeft, in plaats van dat het bijna haar billen raakt.

‘Hoe eh... Hoe gaat het?’ vraagt Raffaele met onvaste stem. Opnieuw word ik nerveus van hem. *Doe rustig*, schreeuw ik hem in mijn hoofd toe. *Kalm*.

‘Goed hoor,’ antwoordt Karlijn. ‘Met jou?’

‘Ja, ook.’ Hij schraapt zijn keel. ‘Leuk, je haar zo kort. Ziet er goed uit.’

O, *nee*...

Karlijn glimlacht. ‘Dank je.’

O... Dat klonk... alsof ze het leuk vond.

‘Weet je al wat je wilt?’ vraagt ze, met een knikje naar de menukaart in zijn handen.

Jou, beantwoord ik die vraag voor hem in gedachten.

‘Een appeltaartmilkshake, alsjeblieft,’ zegt Raffaele. Ik begrijp niet waarom hij altijd de smerigste milkshake op het menu moet bestellen.

‘Oké. En jij, Noëlle? Aardbeien?’

Ik snap best wat Raffaele in haar ziet. Ze is knap. En aardig. En ze heeft een leuke lach. ‘Ja,’ antwoord ik. ‘Lekker.’

‘Oké, komt er zo aan.’ Ze draait zich om en vervolgens weer terug. ‘Leuk om jullie te zien, trouwens.’ Ze glimlacht iets breder naar Raffaele dan naar mij.

‘Ja,’ zegt hij. ‘Vind ik ook.’

Wát gebeurt hier?

5.

Het is zondagochtend, vijf over half tien en mijn moeder bonkt ongeduldig op mijn slaapkamerdeur. ‘Noëlle,’ zegt ze, nog geïrriteerder dan een kwartier geleden. ‘Hoever ben je? We moeten over tien minuten weg.’

‘Bijna klaar,’ roep ik, terwijl ik nog in mijn pyjama in bed lig en doelloos door TikTok-filmpjes scrol. Ik ben de enige in dit huis die het niet nodig vindt om elke zondag naar de kerk te gaan, die gelooft dat religie ook belangrijk voor je kan zijn als je dat niet doet.

Ik leg mijn telefoon weg en staar naar de ingelijste portretfoto van Kristen Stewart, die tegenover mijn bed aan de muur hangt. Mijn moeder denkt dat ik fan van haar ben, terwijl ik eigenlijk met haar wil trouwen. Maar dat is niet hoe het hoort, wat ‘goed’ is. En dus zeg ik het niet hardop.

Zo is mijn leven. Ik moet dingen verzwijgen, verhullen of verdraaien, zodat mijn ouders niet zien wie ik werkelijk ben. Ik vertel niet dat ik naar series en films kijk met sapphic relaties erin, wis de zoekgeschiedenis op mijn laptop en durf alleen met mijn koptelefoon op naar mijn favoriete muziek te luisteren, omdat ik bang ben dat anderen de lyrics, die zo veel over me zeggen, zullen horen. Ik verstop het deel van mezelf dat afgewezen zou kunnen worden, zodat ik hier, in dit huis, mag zijn.

Mag bestaan.

Want als mijn ouders erachter komen wie ik écht ben, weet ik niet of dat nog zo is.

Mijn maag knijpt samen.

Is het mogelijk om een deel van jezelf zo lang te verbergen dat het uiteindelijk verdwijnt? Oplost? Want zo voelt het: alsof een deel van mij steeds verder afbrokkelt. Het deel dat ervoor zorgt dat ik me goed voel. Mezelf.

Als ik zeker weet dat mijn moeder weer beneden is, loop ik naar de badkamer. Ik stap onder de douche, die niet meteen warm is, en doe zo snel mogelijk wat ik moet doen.

Net als ik aangekleed en wel de trap af wil lopen, roept mijn moeder hard vanuit de hal: ‘Noëlle, we moeten NU weg.’

‘Jemig, je hoeft niet zo te schreeuwen. Ik ben al klaar.’

Mijn moeder laat haar blik over mijn zwarte spijkerbroek (die ene zonder scheuren), donkergroene trui en sneakers gaan. ‘Had je geen nettere schoenen kunnen kiezen?’

‘Ik kan wel andere...’ zeg ik, alsof ik naar boven wil gaan om andere schoenen te pakken omdat ik zogenaamd geen idée had dat ze deze niet goed zou vinden. Nou is alles wat ik aantrek een teleurstelling, want mevrouw de dictator hijst zichzelf elke zondagochtend in een mooie jurk of een rok met een bloesje, en wil eigenlijk dat ik dat ook doe.

‘Nee, daar is geen tijd meer voor,’ zegt ze. Precies waar ik op had gerekend. ‘Kom op, we moeten gaan.’ Ongeduldig loopt ze naar buiten.

Glimlachend aai ik Lucy en ik pak mijn jas van de kapstok. Als ik